

Værk siebliffelig, og hvis frie Fattigtasse ikke for Diebliffet er i en saadan Tilstand, at den strengt taget trænger til Tilskud, fordi Kommunen allerede har ydet Tilskud, men som dog netop paa Grund af deres Willighed til at tilskyde af Kommunekasserne og de Udgifter, de have udsat sig for ved Arbeider, der i Aarets Løb ere projekterede, kunne have et lige saa gyldigt Krav paa den Indbefommen, et Laan maatte være, som andre Kommuner; der efter deres egen Plan for næste Aar lettere kunne indbefomme Forbringerne. Jeg vilde derfor antage, at det vilde være heldigt, naar Ministeren vilde fordele disse Beløb efter bestemte Regler blandt Kommunerne som Laan paa en vis bestemt Tid og til samme Rente, idet jeg ikke tvivler om, at disse Summer overalt ville kunne komme til at gjøre nogen Nytte i forskellige Retninger for Kommunerne. Det staa imidlertid saaledes for Udvalgets Flertal, at den Hjælp, som den ærede Minister her fra Statens Side vil yde, under de nuværende Forhold ikke er virksom nok og af nogen tvivlsom Bestaaffenhed. Dette at ville fremstynde Arbeidsforetagender eller at ville tage nye op, hvilke man ellers paa Grund af de nuværende Konjunkturer og andre Forhold, saasom maasse Overanstrengelse i de foregaaende Aar, har troet at burde udsætte noget, er mulig en Anstregelse for Kommunen, som falder tilbage paa Statterne, af hvilke ogsaa mange ere noget anstrengte, navnlig efter et Aar som det ifjor, hvor Høsten paa afskillige Steder i Landet, navnlig i en stor Del af Nyl-land, var overordentlig slet, og hvoraf Trykket endnu hviler haardt paa mange flere, end man er tilbøjelig til at tro. Det er altsaa fra Kommunernes Side en noget vanskelig Operation at følge den ærede Indenrigsministers og nu ogsaa den ærede Finantsministers Anvisning om at fremstynde Arbeider; men det kan dog heller ikke skjønnes rettere, end at det vil være noget betænkeligt for Arbeiderne selv. Man maa vel erindre, at disse Arbeider kun ere en Del af det Arbeide, der ellers bydes i Samfundet, og at de i alt Fald for en Del ellers fordeles efter en Plan over en vis Tid af Aaret. Ved nu at fordrage denne Fortjeneste ved en Anstregelse for at lægge Arbeiderne hen til en vis Tid og en vis Forceren deraf, forbruger man paa en kort Tid den Arbeidskraft, til hvilken Arbeiderne efterhaanden, navnlig naar der er mindre travlt med det private Arbeide, skulle have at ty Aaret rundt. Man kan dermed maasse siebliffelig hjælpe paa den tilstedeværende Trang, men man udsætter da Kommunerne og Samfundet for, at Trangen dog kommer mere stødvis tilbage eller vender tilbage i en lignende Skikkelse, med mindre man vil ind paa det Princip at skabe nye Arbeider for at skaffe Arbeidsfortjeneste, hvilket utvivlsomt er absolut forfæstligt. Med Hensyn til selve Arbeidernes Udførelse turde det ogsaa tages i Betragtning, at en Del af Arbeiderne

nødvendig er knyttet til bestemte Aarstider efter Veirligets Bestaaffenhed og som Regel ikke saaledes lade sig tvinge tilbage til en vis Tid af Aaret. Naar jeg f. Ex. tager de forskellige Veiarbeider, saa er det almindelig erkjendt i samtlige Bestyrelser, Amtsraad og Sogneraad, for saa vidt de have dermed at gjøre, at en vis Del af Arbeidet kræver denne Aarstid og dette Veir og en anden Del en anden Aarstid og et andet Veir. Foraaret væsentlig efter Foraarskjødens Nedlægning og Efteraaret efter Efteraarskjødens Nedlægning ere paa flere Steder i Landet, derom er jeg overbevist, antagne som de Tider, hvor Veiarbeide af forskjellig Art heldigst udføres. Den Slags Arbeider lade sig saaledes ikke let føre tilbage, og det Samme kan være Tilfældet med andre Forhold. I en meget fugtig Tid at opføre Bygninger i Stedet for i de tørre Sommermaaned, er af mange Grunde lidet anbefalelsesværdigt. Det turde derfor være en Hjælp af tvivlsom Bestaaffenhed baade for Kommunernes og for Arbeidernes Vedkommende at gaa den af den ærede Minister viste Vej. Men efter Flertallets Opfattelse maa man sige, at under de tilstedeværende Forhold, hvor der er Arbeidsløshed, ikke blot i Kjøbenhavn, men i hele Landet, er det ikke sandsynligt, at den Arbeidsfortjeneste, som denne Hjælp kan fremstykke, er tilstrækkelig til ikke blot under Arbeidet at give Arbeiderne deres fornødne Underhold, men ogsaa hjælpe dem til at oparbeide sig Noget fra den Decadence, hvori Dyrktidens Tryk og Arbeidsløsheden have bragt dem. Jeg tror at turde udtale paa Flertallets Begne, at man anser dette for saa meget mindre sandsynligt, som den Arbeidsløsheden, der maatte bydes, naar der er mange ledige Hænder, nødvendigvis maa trykkes noget ned under det Ordinære. Denne Hjælp vil derfor ikke bringe de Arbeidsløse paa Fode, som under flere Aars Arbeidsløshed ere komne i uforskyldt Trang; den vil ikke pekuniært bringe dem paa Fode og ikke lette deres Nød til at se Fremtiden indse. Under en ædruelig Udvikling af vore Arbeidsforhold i det Hele vil det ikke paa den Maade, man kunde ønske, hjælpe ud over den nuværende Pinagtighed. Flertallet har derfor troet at burde stille sit Forslag under Nr. 12. Man er derved gaaet frem efter Conseilpræsidentens Antegang. Kun afviser man Betydningen af Ministerens Forslag som Midde til at bringe den Hjælp, Ministeren selv erkjender, at Staten bør bringe under de nuværende Forhold, af de Grunde, jeg har nævnt. Men man tror med Ministeren, at, naar der er Arbeidsløshed og deraf følgende Nød, saa er det billigt, at Staten støtter Kommunens Bestræbelser, og jeg vil sige til, at Staten, hvad jeg nærmere skal omtale, turde siges at have en vis Forpligtelse dertil. Jeg skal i Forbigaaende sige, at Udvalget ikke vil lægge Ministeren og hans Forslag nogen Hindring i Veien. Udvalget er enstemmig rede til at tiltræde Mi-